

HOL A ZOKNIM?

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisfiú, akit úgy hívtak, hogy Makaramuki. És volt neki egy barátja: a Beszélő Szék.

A Világjáró Kishajó már nagyon messze járt a Várostól, amikor egyszer csak beköszöntött a Nyár.

– Éljen! Vakáció! – kiáltotta el magát az Óvoda, és a gyerekek egy szempillantás alatt szerteszét szaladtak a világba, hogy majd csak ősszel gyűljenek újra össze. Nyáron mindenkit – így Makaramukit és a Beszélő Széket is – különleges kalandok vártak, de azokról majd máskor mesélek. Legyen elég annyi, hogy akármilyen hosszúnak és érdekesnek bizonyult a Nyár, nagyon gyorsan elszállt, hipp-hopp, megérkezett a szeptember. Makaramuki újra járni kezdett az Óvodába.

– Hol lehet a labdás zoknim bal fele? – kérdezte egy reggel a Beszélő Széktől, miközben derékig kotorászott a fiókjában. – Nem láttad valamerre?

– Már megint eltűnt?! – hitetlenkedett a barátja. – Hát ez már nem lehet véletlen. Hadd nézzem csak a jobb párját!

Makaramuki odamutatta az árván maradt fél zoknit. A vékony, sötétkék pamutanyagon semmi különös nem látszott. A bokarésznél belevarrt fekete-fehér focilabda is ugyanúgy pattogott, mint mindig. Azaz valami mégsem volt rendben, mert a Szék, amikor jobban odafigyelt, halk zsörtölődést hallott:

– Hogy nem szégyelli magát? Ilyen kellemetlen helyzetbe hozni megint! Lusta disznó! – mérgeskedett a Jobb Félzokni. – Elegem van belőle! Bárcsak végre valaki móresre tanítaná!

– Neked meg mi bajod? – szólította meg a Beszélő Szék. – Te legalább itt vagy a fiókban, a többi zokni között. Nem vesztél el valahol a semmiben, mint a párod!

– Nem veszett az el, az a mihaszna! Direkt elbújt a mosógép mögé, mielőtt a Mama beindította volna a mosást. Elegendem van belőle!!! – toporzékolt a Jobb Félzokni.

Makaramuki csodálkozva hallgatta a beszélgetést:

– Nem értem, hiszen ti vagytok a kedvenc zoknijaim. Az összes közül titeket szeretlek a legjobban, mert olyan puhák vagytok. Az Óvodában is tetszettek mindenkinek, hiszen a többi gyereknek nincs pattogó labda a zokniján. Gyere csak, Beszélő Szék! Keressük meg ezt a zoknit!

Egymás után kimasíroztak a fürdőszobába. Odamentek a mosógéphez, és valóban, mögötte, a sarokban ott lapult megbújva az elveszett Bal Félzokni.

– Megvagy! Azonnal gyere ki onnan! – parancsolta mérgesen Makaramuki.

A Bal Félzokni szégyenlősen kisomfordált.

– Mondd csak, miért kell neked mindig elbújni? Szereted, ha büdös vagy? – korholta Makaramuki.

– Dehogyan szeretem! – felelte dacosan a zokni. – Hagyjatok békén!

– Ne szemtelenkedj! – szólt rá szigorúan a Beszélő Szék. – Mindjárt rád lépek!

– Lépjél csak, fafejű!

A Beszélő Szék amúgy is piros színe ekkora szemtelenségre még pirosabbá vált, mérgeben szinte lángolt. Éppen készült, hogy valóra váltsa az ígétét, és beletapossa a pi-masz zoknit a padlóba, amikor Makaramuki megállította.

– De tényleg, mi a bajod? – értetlenkedett a Bal Félzoknihoz fordulva. – Miért bújssz el mindig?

– Azért, mert utálok a mosógépet. Értitek? U-TÁ-LOM! Mindig elszédülök benne, olyan gyorsan forog. ROSZ-SZUL VA-GYOK TŐ-LE, értitek?! – kiabálta mérgesen, hogy nem hagyják nyugton.

– Ó, hát csak ez a baj? – enyhült meg a Beszélő Szék. – Ezen könnyen segíthetünk. Csináld azt, amit a balett-táncosok.

– Miért, ők mit csinálnak? – kérdezte egyszerre Makaramuki és a pukancs Bal Félzokni.

– Kiválasztanak egy pontot a szemközti falon, és forgás közben mindig arra néznek. Így nem zavarodnak össze, és nem szédülnek el.

– Tényleg? – csodálkozott a Félzokni. – Tudjátok, az az igazság, hogy én sem szeretek egyedül lenni. Nehogy azt higgyétek, hogy olyan jó a mosógép mögött bujkálni a sötétben – panaszkodott. – A párom mostanra már biztosan jó mérges... – jutott hirtelen az eszébe.

– Hát, igaz, ami igaz, tényleg haragszik egy kicsit – mondta Makaramuki –, de már nagyon vár téged. Mi lenne, ha megpróbálnád a balettosok trükkjét? Meglátod, minden rendben lesz! – biztatgatta.

Így történt, hogy a Bal Félzokni szépen szót fogadott. Bemászott a szennyestartóba pihenő többi ruha mellé, hogy a következő mosás után végül megtisztulva kerülhessen elő.

– Nézd csak, Makaramuki! Meglett a kedvenc zoknid másik fele! – örvendezett a Mama a másnapi teregetéskor. A két jó barát kíváncsian leste, hogy mi lett a mosás eredménye, ám rögtön megnyugodtak, ahogy meghallották a Bal Félzokni hangját. A zokni örömeiben, hogy nem szédült el a sok forgástól, hangos danolászásba kezdett:

– Jószagú vagyok, juhé! Jószagú vagyok, juhé! JÓ-SZA-GÚ VA-GYOOOK! ... JUHÉ!

A Jobb Félzokni, amint meghallotta párja vidám hangját, abban a pillanatban megfélekedett korábbi mérgelődéséről:

– Csak benőtt a feje lágya ennek a mihasznának – suttogta maga elé szeretetteljesen. Alig várta, hogy újra befeküdjön mellé a fiókba, de a Bal Félzokninak reggelig még ott kellett maradnia a szárítókötelen, hogy jól megszáradjon. Onnan dudorászott fáradhatatlanul, amivel hamar álomba ringatta Makaramukit.

– Jószagú vagyok, jószagú vagyok... – ismételte sokáig, amíg a Beszélő Szék meg nem unta, és ki nem kiáltott neki:

– Csendesebben! Most már aludj te is! Jó éjszakát!

– Jó, jó – fogta suttogóra a hangját a Félzokni. – Jó éjszakát!

...Jó-sza-gú va-gyok... juhé!

